

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Soltanové a soudkyň Mgr. Ladislavy Hrušové a JUDr. Zuzany Vybíralové v exekuční věci oprávněného PROFI CREDIT Czech, a. s., se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, IČ 618 60 069, proti povinné [celé jméno povinné], [datum narození], bytem [adresa povinné], zastoupené Mgr. Petrem Němcem, advokátem se sídlem Mendíků 1369/9, Praha 4, o exekuci pro 103.171 Kč s příslušenstvím, o odvolání oprávněného proti usnesení Okresního soudu v Liberci č. j. 40 EXE 5225/2011 – 76 ze dne 17. srpna 2015,

takto:

- I. Usnesení Okresního soudu v Liberci č. j. 40 EXE 5225/2011 – 76 ze dne 17. srpna 2015 se ve výrocích I, III, IV a V potvrzuje.
- II. Oprávněný je povinen zaplatit povinné na náhradě nákladů odvolacího a dovolacího řízení částku 7.090 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám Mgr. Petra Němce, advokáta.

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením soud prvního stupně výrokem I. zastavil exekuci nařízenou podle vykonatelného rozhodčího nálezu č. Va 13-33/2011-10 ze dne 30.5.2011, který vydala JUDr. Eva Vaňková, rozhodce, se sídlem Rokycanova 114, Vysoké Mýto, k vymození pohledávky ve výši 103.171 Kč s příslušenstvím, výrokem II. zamítl návrh na odklad exekuce, výrokem III. rozhodl, že soudní exekutor Mgr Martin Tunkl nemá vůči žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů exekuce, výrokem IV. uložil oprávněnému nahradit povinné na nákladech řízení částku 10.636 Kč a výrokem V. vyslovil, že soudní exekutor Mgr Martin Tunkl oprávněný nejsou povinni vrátet povinné prostředky vymožené na náklady exekuce.

O návrhu povinné na zastavení exekuce rozhodoval soud prvního stupně poté, co mu byl návrh předložen pověřeným soudním exekutorem, jenž návrhu nevyhověl (§ 55 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád).

Pokud jde o zastavení exekuce, soud prvního stupně postupoval podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 a dále § 55 odst. 5 zákona č. 120/2001 Sb. (exekuční řád), neboť dospěl k závěru, že exekuční titul, tj. rozhodčí nálezy vydaný rozhodcem JUDr. Evou Vaňkovou dne 30. 5. 2011 pod č. j.: Va 13-33/2011 – 10, není způsobilým exekučním titulem. V dané věci soud prvního stupně měl za to, že rozhodčí doložka, na jejímž základě došlo k výběru rozhodce, je absolutně neplatná, neboť neobsahuje jednoznačná a transparentní pravidla pro výběr rozhodce, příslušné ujednání má zneužívající charakter vůči spotřebiteli ve smyslu čl. 3 směrnice Rady č. 93/13/EHS. Pokud JUDr. Eva Vaňková přesto spor účastníků projednala a rozhodla, neměla k tomu pravomoc. Soud prvního stupně v tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, konkrétně rozsudek ve věci sp. zn. 33 Cdo 2505/2014 ze dne 9. 10. 2014, z níž dovozuje neplatnost rozhodčí smlouvy (doložky) v celém rozsahu, i když se smluvní strany dohodly způsobem zákonem předpokládaným také na jednom nebo více rozhodcích jmenovitě. Nedostatek pravomoci k vydání rozhodčího nálezu je relevantní okolností, pro niž je provedení exekuce nepřipustné. Soud prvního stupně proto s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu exekuci zastavil.

Výrok o zamítnutí návrhu povinné na odklad exekuce opřel soud prvního stupně o závěr, že v této fázi již není možné exekuci odložit do okamžiku rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce.

Rozhodnutí o náhradě nákladů účastníků a nákladů exekuce je odůvodněno odkazem na § 89 věta první exekučního řádu, když zavinění za zastavení exekuce shledal na straně oprávněného. Jelikož dle sdělení soudního exekutora nebylo v průběhu exekuce na náklady exekuce nic vymoženo, nevyhověl soud návrhu povinné na uložení povinnosti ve smyslu § 271 o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 ex. ř. soudnímu exekutorovi a oprávněnému k vrácení veškerých peněžních prostředků vymožených na náklady exekuce.

Proti tomuto usnesení v části týkající se zastavení exekuce se včas odvolal oprávněný. Namítl, že pravidla pro výběr rozhodce, která jsou obsažena v předmětné rozhodčí doložce, nelze považovat za netransparentní a nejednoznačná. Rozhodčí doložka byla sjednána jako součást smlouvy o revolvingovém úvěru dne 23. 5. 2006 (čl. 18 smluvních ujednání), nejde o všeobecné obchodní podmínky, na něž by smlouva pouze odkazovala a nebyly ke smlouvě přiloženy. Způsob určení rozhodce vyplývá z ujednání pod bodem 18.1, obsahující seznam tří jmenovitě určených osob, z nichž v případě sporu volí rozhodce ta smluvní strana, která řízení zahájí. Sjednaná záložní varianta volby jiného rozhodce se v daném případě neuplatnila, když jako rozhodce byla zvolena JUDr. Eva Vaňková, o čemž svědčí sám rozhodčí nález. Doložka obsahuje i ujednání o pravidlech rozhodčího řízení, včetně pravidla o subsidiární aplikaci řádu konkrétního - právním předpisem zřízeného – stálého rozhodčího soudu. Tento sjednaný způsob výběru rozhodce je dle oprávněného v souladu se zákonným požadavkem, že rozhodčí smlouva má zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny, ve smyslu § 7 odst. 1 zák. č. 216/1994 Sb. ve znění účinném v době uzavření smlouvy, dle něhož je třeba platnost rozhodčí smlouvy posuzovat. Právně i fakticky oddělitelné neplatné ujednání nemůže způsobovat neplatnost rozhodčí doložky jako celku (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 Cmo 20/2012 ze dne 6. 3. 2012 i řada nálezů Ústavního soudu, jež se rozhodčími smlouvami žalobce opakovaně zabývaly). Oprávněný argumentoval dále závěry podávajícími se z rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 26 Co 584/2014 ze dne 3. 8. 2015, jež považuje jiný výklad za podrývající požadavek právní jistoty ve vztazích mezi účastníky. Oprávněný dále vyjádřil – ve vztahu k nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2164/10, názor, že s ohledem na obsahově zcela odlišné znění rozhodčí doložky na posuzovaný případ nedopadá. Zdůraznil přitom, že jeho rozhodčí smlouva nepřenechává výběr rozhodce subjektu, který není stálým rozhodčím soudem, ani nepřenechává vedení rozhodčího řízení subjektu, který není stálým rozhodčím soudem, ani neodkazuje na pravidla řízení nekontrolovatelně vyvěšená na webu „rozhodčí společnosti“. Naopak, tato rozhodčí smlouva obsahuje seznam rozhodců a jednoduché pravidlo jejich výběru, procesní pravidla vedení řízení, včetně subsidiární aplikace řádu stálého zákonem zřízeného rozhodčího soudu. V neposlední řadě pak oprávněný zmínil nálezy Ústavního soudu ve věcech IV. ÚS 1281/12 ze dne 11. 10. 2012, II. ÚS 3413/12 ze dne 23. 5. 2013 a IV. ÚS 2457/11 ze dne 27. 3. 2012, týkající se právě rozhodčích smluv uzavřených oprávněným. Konkrétně v rozhodnutí ze dne 23. 5. 2013 sp. zn. II. ÚS 3413/2012 Ústavní soud akceptoval závěry obecných soudů, že text obdobné rozhodčí doložky, podle něhož je rozhodcem s oprávněním rozhodovat spor vzniklý ze smlouvy jeden z jmenem stanovených rozhodců s tím, že výběr rozhodce je vždy na tom, kdo podává rozhodčí žalobu, není v rozporu s právem na ochranu spotřebitele (§ 51 a násl. obč. zák., i směrnice Rady č. 93/13/EHS), neboť rozhodčí doložka není ujednáním, které by mělo povahu nepříměčené a zneužívající klauzule. Nelze proto přisvědčit závěru, že rozhodčí doložka je neplatná a že rozhodce JUDr. Eva Vaňková nebyla oprávněna danou věc rozhodnout a vydat exekuční titul. Oprávněný, který dále odkázal na celou řadu rozhodnutí obecných soudů, proto navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení změnil a rozhodl, že exekuce se nezastavuje.

Usnesením Nejvyššího soudu č.j. 20 Cdo 2739/2016-107 ze dne 31. října 2016 bylo zrušeno předchozí usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č.j. 30 Co 379/2016-92 ze dne 3.2.2016 a věc byla vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení se závazným právním názorem dovolacího soudu.

Odvolací soud proto, aniž by bylo třeba nařizovat jednání (§ 254 odst. 7, 8 o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu) v rozsahu vymezeném odvoláním, včetně výroků závislých, znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Odvolání oprávněného neshledal důvodným.

V posuzovaném případě jde o exekuci, která se řídí speciálním právním předpisem, a to zákonem č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen exekuční řád). Podle § 40 odst. 1 písm. c) exekučního řádu je exekučním titulem vykonatelný rozhodčí nález.

Podle ustálené soudní praxe je soud oprávněn posuzovat, a to v každé fázi exekučního řízení, otázku, zda exekuční titul (v daném případě rozhodčí nález) byl vydán orgánem (v daném případě rozhodcem), který k tomu měl pravomoc. Posouzení pravomoci rozhodce v sobě zahrnuje i případné posouzení platnosti uzavřené rozhodčí smlouvy (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1624/12 ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. III. ÚS 199/13 ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. III. ÚS 562/12 ze dne 24. 10. 2013). Shodná je v tomto směru i judikatura Nejvyššího soudu, dle které není způsobilým exekučním titulem ve smyslu ust. § 40 odst. 1 písm. c) exekučního řádu rozhodčí nález, jenž byl vydán rozhodcem, který k jeho vydání neměl pravomoc (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 653/2013 ze dne 26. 9. 2013, usnesení sp. zn. 20 Cdo 999/2013 ze dne 27. 8. 2013, usnesení sp. zn. 21 Cdo 174/2014 ze dne 18. 3. 2014 a usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. 31 Cdo 958/2012 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod pořadovým číslem 92/2013, v němž bylo vysloveno, že pokud byla nařízena exekuce, přestože rozhodčí nález byl vydán rozhodcem, jenž neměl k jeho vydání pravomoc, „je třeba exekuci v každém jejím stadiu pro nepřípustnost podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavit“.)

V souladu s výše uvedeným se soud prvního stupně zabýval v průběhu exekuce otázkou pravomoci rozhodce, jenž vykonávaný rozhodčí nález vydal, resp. otázkou platnosti rozhodčí doložky.

Z obsahu rozhodčího spisu se podává, že rozhodce svou pravomoc k rozhodnutí sporu účastníků dovozoval z rozhodčí doložky, která je obsažena v bodu 18.1 smluvních podmínek Profireal, a.s. (nyní PROFI CREDIT Czech, a.s.), jež jsou nedílnou součástí smlouvy o úvěru č. 9100051739 uzavřené účastníky dne 23. 5. 2006. Dle této rozhodčí doložky se smluvní strany dohodly, že pravomoc k řešení veškerých sporů o nároky, které přímo nebo odvozeně vznikly z této smlouvy nebo v návaznosti na ni, má dle zák. č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení, v jednoinstančním písemném rozhodčím řízení samostatně kterýkoli z těchto rozhodců, kterému žalobce doručí žalobu. Rozhodčí řízení se bude konat v sídle rozhodců. Rozhodci pro tento účel jsou: JUDr. Josef Kunášek, advokát zapsaný v České advokátní komoře pod č. 06147, IČ: 66226841 se sídlem na adrese Zdeňovská 17, 193 00 Praha 9, JUDr. Eva Vaňková, advokát zapsaný v České advokátní komoře pod č. 4147, IČ: 662 33 861, se sídlem na adrese Rokycanova 114, Litomyšlské předměstí, 566 01 Vysoké Mýto, Mgr. Marek Landsmann, advokát zapsaný v České advokátní komoře pod č. 4375, IČ: 662 39 532, se sídlem na adrese Náměstí Republiky 53, 530 02 Pardubice, jiný věřitelem zvolený rozhodce.

Vzhledem k tomu, že rozhodčí doložka byla účastníky sjednána ve Smluvních podmínkách společnosti Profireal, a.s., které jsou nedílnou součástí smlouvy o úvěru č. 9100051739 uzavřené účastníky dne 23. 5. 2006, a rozhodčí nález č.j. Va 145-59/2010 – 10 byl vydán dne 14. 1. 2011, je třeba projednávanou věc posuzovat podle právních předpisů v té době účinných, zejména podle zákona č. 216/1994 Sb. ve znění účinném do 31. března 2012 (srov. Čl. II., bod 2 zákona č. 19/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony), a podle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do

31. prosince 2012 (srov. Čl. IV., bod 1. zákona č. 396/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále jen ZRŘ) se strany mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a sporů vyvolaných prováděním konkursu nebo vyrovnání, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).

Podle § 7 odst. 1 ZRŘ rozhodčí smlouva má zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý.

Podle ustanovení § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. prosince 2013, je neplatný právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.

Podle ustanovení § 55 odst. 4 (nyní odst. 5) exekučního řádu o zastavení exekuce může rozhodnout exekuční soud i bez návrhu.

Podle ustanovení § 52 odst. 1 exekučního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

Odvolační soud při posouzení dané rozhodčí doložky s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu uvádí, že cílem rozhodčího řízení, které není tak formalistické jako občanské soudní řízení, je dosažení spravedlivého rozhodnutí sporu, což předpokládá nezávislost a nestrannost rozhodce (srov. § 1, § 19 zákona č. 216/1994 Sb.). Nemá-li ve věci rozhodovat stálý rozhodčí soud zřízený na základě zákona (§ 13 zákona č. 216/1994 Sb.), musí být osoba rozhodce jednoznačně stanovena, a to uvedením konkrétního jména nebo jednoznačným vymezením způsobu jeho určení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2164/10). Rozhodčí řízení směřuje k vydání rozhodčího nálezu nebo usnesení (srov. § 23 zákona č. 216/1994 Sb.), tj. exekučních titulů ve smyslu § 274 odst. 1 písm. h) o. s. ř. a § 40 odst. c), f) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Jestliže rozhodčí smlouva (doložka) obsahuje ujednání, jímž strany určují počet i osoby rozhodců nebo stanoví způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny, musí ve vztahu ke všem v úvahu připadajícím rozhodcům vyhovovat ust. § 7 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb. Tzn., že každý rozhodce ad hoc, jehož strany povolaly v případě majetkového sporu k rozhodnutí, musí být určen transparentně. Požadavek na konkretizaci a individualizaci výběru rozhodce zdůraznil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 3. 4. 2012, sp. z. IV. ÚS 2735/11, ve kterém zaujal stanovisko, že právo na zákonného soudce zaručené čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod lze přiměřeně vztáhnout i na rozhodčí řízení, které představuje jakýsi „odklon“ od klasického soudního řízení, proti jehož výsledku existují pouze velmi omezené možnosti soudního přezkumu. Není-li tedy rozhodováno rozhodcem, jehož výběr se uskutečnil podle transparentních pravidel, nemůže být akceptovatelný ani výsledek tohoto rozhodování. Ústavní soud ČR toto právní posouzení zopakoval i ve svém nálezu ze dne 27. 9. 2012 sp.zn. III. ÚS 1624/12 (srovnej též usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2013, sp. zn. III. ÚS 199/13).

Uvedená rozhodčí doložka přímo jmenuje rozhodce, kteří by měli spory účastníků smlouvy rozhodovat, zároveň za možného rozhodce označuje i osobu, která není blíže identifikována. Ve vztahu k němu svěčuje právo volby věřiteli, tj. oprávněnému. Takovéto určení rozhodce ad hoc (bez vymezení zcela jasných pravidel pro jeho výběr) je však netransparentní.

Netransparentnost určení jen některých rozhodců ad hoc způsobuje (absolutní) neplatnost rozhodčí smlouvy (doložky) v celém rozsahu (§ 39 obč. zák.), i když se smluvní strany dohodly způsobem předpokládaným v ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb. (ve znění účinném do 29. 2. 2012) také na jednom nebo více rozhodcích jmenovitě.

Podle této doložky není osoba rozhodce předvídatelná, neboť rozhodcem podle ní mohla být nejen jedna ze tří osob jmenovitě v doložce vyjmenovaných, ale i osoba další, která již v rozhodčí doložce uvedena nebyla a jejíž výběr byl ponechán výlučně na úvaze oprávněného. Výčet rozhodců tak nebyl stálý a neměnný.

Výběr rozhodce se uskutečňoval podle netransparentních pravidel, rozhodčí doložka je proto absolutně neplatná (§ 39 obč. zák.) a takový rozhodce neměl pravomoc k vydání rozhodčího nálezu podle zákona č. 216/1994 Sb. Okolnost, že právě v této věci vybral oprávněný, který byl i žalobcem v rozhodčím řízení, za rozhodce jednu z osob jmenovitě uvedených, na závěru o netransparentnosti sjednaných pravidel výběru rozhodce a tím i na závěru o absolutní neplatnosti rozhodčí doložky nic nemění. Požadavek transparentnosti je odůvodněn tím, že rozhodčí nález nebo usnesení vydané kterýmkoli z určených rozhodců by neměly trpět nedostatkem vykonatelnosti proto, že rozhodčí smlouva (doložka) je neplatná (§ 31 písm. b), c) zákona č. 216/1994 Sb.) a rozhodce tak neměl pravomoc ve věci rozhodovat. Přijetí názoru o částečné neplatnosti ujednání o určení rozhodců (§ 41 obč. zák.) by vnášelo nejistotu do právních vztahů účastníků rozhodčího řízení, neboť vykonatelnost rozhodčího nálezu nebo usnesení by závisela na tom, který z rozhodců ad hoc o majetkovém sporu rozhodne (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2015, sp. zn. 26 Cdo 5210/2014, nebo rozsudky ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 33 Cdo 4132/2015, ze dne 29. 9. 2014, sp. zn. 33 Cdo 2504/2014, ze dne 29. 6. 2015, sp. zn. 29 Cdo 10/2013).

Rozhodnutí soudu prvního stupně, jenž exekuci pro nepřipustnost dle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. zastavil, odpovídá judikatuře Nejvyššího soudu.

Odvolací soud proto shrnuje, že soud prvního stupně vyhodnocením dané rozhodčí doložky ve smyslu ust. § 39 zákona č. 40/1964 Sb., obč. zák., ve znění účinném do 31. prosince 2013, coby neplatné, nepochybil.

Z uvedeného důvodu je daný rozhodčí nález nezpůsobilým exekučním titulem. Pokud soud prvního stupně nařízenou exekuci zastavil, postupoval zcela v souladu s ust. § 55 odst. 4 exekučního řádu a § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř.

Vzhledem k zastavení exekuce bylo rozhodnuto o nákladech soudního exekutora a o nákladech účastníků exekučního řízení, a to se zřetelem na procesní zavinění za zastavení exekuce ve smyslu § 89 exekučního řádu. V posuzované věci nutno dovodit procesní zavinění na straně oprávněného, jenž zahájil exekuční řízení na základě materiálně nevykonatelného exekučního titulu. Je tedy povinen nahradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce a povinné náklady, které účelně vynaložila v průběhu celého exekučního řízení. Rovněž výrok o nákladech exekuce je správný, neboť soudní exekutor se svého nároku pro případ zastavení exekuce pro neplatnou rozhodčí doložku vzdal.

Odvolací soud proto usnesení soudu prvního stupně podle ust. § 219 o.s.ř. jako věcně správné potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení a řízení dovolacího bylo rozhodnuto podle ust. § 243f odst. 3 o.s.ř., 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř., když povinná byla zcela úspěšná i v odvolacím řízení.

Účelně vynaložené náklady řízení povinné jsou v daném případě představovány náklady zastoupení advokátem v řízení vedeném před soudem odvolacím a dovolacím soudem v celkové výši 5.260 Kč. Jednotlivými úkony právní služby v těchto stupních řízení jsou sepis odvolání, sepis dovolání (dle § 7 bod 5, § 8 odst. 1 a § 11 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), při základu pro

výpočet odměny představované částkou 103.171 Kč, ve výši 2.630 Kč za úkon. Dle § 13 odst. 3 vyhlášky náleží k jednotlivým úkonům právní služby náhrada hotových výdajů ve výši určené dle § 13 odst. 3 po 300 Kč, tj. 2 x 300 Kč, spolu s náhradou daně z přidané hodnoty z uvedených částek v sazbě 21 %, tj. 1.230,60 Kč.

Lhůta k plnění a platební místo byly určeny v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř. a § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití § 211 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Účastník může podat dovolání k Nejvyššímu soudu do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu, a to u soudu, který rozhodoval v prvním stupni (§ 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Liberci dne 16. března 2017

JUDr. Kateřina Soltanová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Vávrová